

A sündisznó

(In: A királykisasszony jegyei és más mesék. Alexandra K. Pécs. 2007. p. 17-26.)

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy boltos, egy király meg egy szegény ember. Ez a boltos eljárógatott az erdőbe vadászni. De egyszer úgy eltévedt, hogy három nap bolyongott, s nem tudott kitalálni.

- Istenem, ha valaki engem innét kivezetne, három lányom közül a legszebbet annak adnám, s három zsák pénzt is adnék melléje.

- Kivezetlek én, csak gyere utánam!

Lenéz a boltos a földre, hát ott hempereg egy kis sündisznó.

Hát, mit volt mit tenni, megígérte a sündisznónak, hogy neki adja a legszebb leányát, s ad még három zsák pénzt is, csak vezesse ki. Azzal a sündisznó elindult előre, a boltos utána, s egy fél óra sem telt belé, kivezette az erdőből. Másnap a király ment abba az erdőbe vadászni, az is éppen úgy eltévedt, mint a boltos.

- Istenem, istenem, csak valami lelkes vagy lelketlen állat kivezetne az erdőből! Három lányom közül a legszebbet neki adnám. De még három szekér pénzt is adnék neki.

- Gyere utánam, én kivezetlek.

Nézi a király, vajon ki beszél? Hát, egy kicsi sündisznó van a lába alatt. Nem bánta ő, akármi, akárki, indult a sündisznó után, s hamarosan kijutott az erdőből.

Éppen az idő tájt a szegény ember is eltévelyedett az erdőben.

- Istenem, istenem, nekem nincs semmim ezen a világon, de ha egy undok féreg vezetne is ki az erdőből, azt is gyermekemnek fogadnám.

- No, hát akkor gyere utánam! - szólalt meg valaki.

Bezzeg, hogy a kis sündisznó volt. Egy szempillantásra kivezette az erdőből.

Telik-múlik az idő, a boltos, a király, a szegény ember a kicsi sündisznót már kezdték is felejteni. De egy este, amikor a szegény ember már lefeküdt, bekopogtatott az ablakon.

- Apámuram, nyissa ki az ajtót!

- Hejnye - álmélkodik a szegény ember -, hát ez ugyan ki lehet? - Hiszen neki soha sem volt gyermeke.

- Adjon isten jó estét, apámuram, hazajöttem.

- Fogadj isten, édes fiam, hát megjöttél?

- Meg bíz én, apámuram. De az anyámasszonyt költse fel, hogy vessen nekem ágyat. Apámuram, van-e kegyelmednek két csizmadia tallérja? - kérdi a sündisznó.

- Van fiam, van.

- Noha van, apámuram, menjen be a városba, ott a piacon egy vénasszony egy fekete kakast árul, azt vegye meg. Onnét menjen a szíjgyártóhoz, annál van egy roncsos nyeregszerszám, vegye meg azt is.

Elmegy a szegény ember, megveszi a fekete kakast meg a roncsos nyeregszerszámot. Hazaviszi, s hát a sündisznó fölnyergezi, kantározza a fekete kakast, rá pattan, s úgy elnyargal, mint a sebes szél. Meg nem állott, amíg a boltos házához nem ért.

- Hé, boltos uram, nyissa ki az ajtót!

A boltos majd hanyatt esett, mikor meglátta a sündisznót. Be kellett, hogy vezesse a házba. Előhívta a három lányát, elmondta nekik, hogy ami igaz, igaz, ő bizony ennek az undok féregnek ígérte a legszebbik lányát. Hej, lett nagy sírás-rívás, de a sündisznó bizony nem bánta. Kiválasztotta a legszebbet, s mondta lelkes szóval:

- Te az enyém, én a tied! Ásó, kapa s nagyharang válasszon el minket!

No bezzeg a leány nem mondotta azt, az csak sírt, még a földhöz is verte magát. Verhette, mégiscsak el kellett, hogy induljon a sündisznóval. A boltos befogatott egy üveges hintóba, egy másik szekérré föltette a három zsák pénzt, s azzal elindult a hintó, lovagolt mellette nagy büszkén a sündisznó a fekete kakason.

Hát te még mindig sírsz?

- Sírok biz én, sírok is halálomig.

- Na bizony, nem is lész az én feleségem, eredj vissza az apádhoz!

Hanem a három zsák pénzt nem küldte vissza, azt elvitte a szegény embernek.

Telik-múlik az idő, mit gondol, mit nem a sündisznó, föl pattan a kakasra, s elvágat a királyhoz. Mondja, hogy miért jött, emlékszik-e, mit ígért?

- Bárcsak ne emlékezném, de hát amit mondtam, mondtam, szavamat meg nem másolom.

Behívátja a három leányát, s elmondja nekik nagy szomorúan, hogy így meg úgy járt, most már itt ez az undok féreg, oda kell, hogy adja közülük azt, amelyik neki megtetszik.

- De bizony - mondta a legidősebb -, én megtetszhettem, nem leszek az ő felesége!

- De bizony én sem, inkább meghalok!

- Biz én - mondta a legkisebb királykisasszony - örömmel leszek az ő felesége, mert az édesapámmal olyan nagy jót cselekedett.

Hej, istenem, örült is, búsult is a király. Örült, hogy ilyen jószívű a leánya, s búsult, hogy ezt a jószívű gyermekét el kell, hogy veszítse. Megrakat három szekeret ezüsttel, arannyal, gyémánttal, befogat a hintóba, aztán beleültetik a királykisasszonyt, de a sündisznó ebbe sem ült bele. Lovagolt a hintó mellett a fekete kakason. Egyszer mikor már jó messzire voltak, benéz a hintóba. S hát, a királykisasszony nem sír, sőt inkább jó kedve van.

Még mondta is a sündisznónak:

- Ugyan, minek lovagolsz azon a kakason? Ülj ide mellém a hintóba!

- Hát nem félsz tőlem?

- Nem félek, biz én! Nem bántasz te engem.

- Nem is undorodol tőlem?

- Nem én.

Halljatok csudát, abban a pillanatban megrázkódik a sündisznó, s olyan gyönyörűséges szép dali királyfi lett belőle, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem. Akkor megrázkódott a fekete kakas is, s lett belőle aranyszőrű táltos paripa. S azon a helyen kerekedik egyszeriben egy ragyogó gyémántpalota. Gyémánt volt a fala, gyémánt az ablaka is. Küldöttek a királyért, küldöttek a szegény emberért, küldöttek ide, küldöttek oda, jöttek mindenfelől a vendégek, s csaptak olyan lakodalmat, hogy híre ment hetedhét országon.

Itt a vége, fuss el véle!